

ENTREVISTA

Aprendre a acompanyar espiritualment

MAITE VALLS

La Fundació Vidal i Barraquer (FVB) s'ha especialitzat en el diàleg entre psicologia, psiquiatria i espiritualitat. Moltes persones han trobat un suport a la seva fe a través de professionals de la medicina i la psicologia. Ara, la FVB presenta la 7a edició del Postgrau d'Acompanyament Espiritual (t. 934 340 001 / www.fvb.cat), conjuntament amb Cristianisme i Justícia. La Maite Valls, RJM, psicòloga clínica i educadora, és professora del postgrau.

Tothom està preparat per fer una experiència espiritual? I per acompanyar?

Sí, perquè el temps i el tarannà de Déu no és el nostre, però sovint estem tancats i no ens adonem del que vivim. Tothom pot ser acompanyat espiritualment, però no tothom pot acompanyar sense preparar-se. Cal haver-se endinsat en el propi món interior, haver-se trobat amb la pròpia fragilitat per poder estar al costat de la vulnerabilitat de l'altre.

Quin ha de ser el paper de la persona que acompanya?

Anar al costat, sense avançar-se a l'experiència de l'acompanyat, ni anar per darrere —faria tard a l'experiència de l'acompanyat. La confiança en l'acompanyant vehicula l'experiència de Déu que té lloc en el cor de l'acompanyat. L'acompanyant fa com de mirall que amb respecte i confiança subratlla i assenyala els matisos de l'acció de Déu en el cor de l'acompanyat.

Per què és clau la psicologia en l'acompanyament espiritual?

Per poder-se separar i diferenciar de l'acompanyat. Dins la relació d'acompanyament es produeixen diferents moviments i processos que poden portar a confusió: l'acompanyant es pot confondre amb l'acompanyat o projectar-li experiències que no són de l'acompanyat; per això és essencial conèixer mínimament el nostre funcionament psicològic, perquè si no es pot fer mal.

Òscar Bardaji i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Beneïm la nova casa!

Un matrimoni jove, amb dos fills de quatre i sis anys, decidí anar a viure al poble on els avis hi tenen casa i construir-se'n una de pròpia. Acabada la nova llar, explicaren als fills que demanarien a un sacerdot amic que la beneís. L'anunci creà expectació entre els petits. El dia abans, els quatre prepararen els detalls de la celebració. El pare els va explicar que havien d'escriure una pregària per donar gràcies a Déu i els demanà que l'ajudessin. Els nens anaren dient els motius per donar gràcies mentre el pare escrivia i posava en ordre les aportacions.

Arribat el dia, s'aplegaren a la porta de la casa per participar en la benedicció. Es reuniren els avis i alguns dels tiets i cosins. Després d'una introducció del sacerdot, iniciaren el ritual previst. Les lectures escollides foren de l'Evangeli per indicar que volien que Jesús fos sempre a casa seva: «Queda't amb nosaltres, que es fa tard i el dia ja ha començat a declinar. I va entrar per quedar-se amb ells» (Lc 24, 29). La mare va aportar un salm que havia trobat escaient: «És aquí on vull quedar-me per sempre, m'agrada, hi vull residir» (Sl 132,14). En el moment de la pregària, el fill gran llegí: «Ens

agrada la nova casa on vivim. Té moltes finestres i molta llum. Hi podem llegir contes i llibres. Ens agrada molt i molt jugar amb els cosins. Jesús, gràcies per la nova casa, pel temps viscut a cals iaïos mentre la feien, per la seva ajuda. Gràcies per la feina dels paletes i les altres persones que hi han treballat. Gràcies per la família, els avis, els iaïos, els tiets, els cosins i els amics.»

En acabat, el fill petit i els cosins dipositaren uns objectes significatius sobre una tauleta situada al costat de la porta mentre se n'explicava el sentit: els plànols de la casa, signe de l'agraïment a Déu i del compromís a fer-ne un bon ús; un Nou Testament, signe del desig que Jesús, amb la seva Paraula, sigui sempre amb la família, i un recipient amb aigua que s'utilitzà per beneir la nova casa i les persones presents i significar la vida que es desitja que habiti a la casa i a les persones sempre. Tots els presents junts resaren el Parenostre abans de cloure la celebració amb una pregària final. La benedicció és entusiasme pel present i il·lusió pel futur, i beneir, *dir bé* de les coses i les persones, un acte d'agraïment. Beneïda la llar que ja neix humil, acollidora i agràida!

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Ser cauces de misericòrdia

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Hace unos días, durante el tiempo de la audiencia general, llovía en la plaza de San Pedro y el Papa anunció que los enfermos, que por la lluvia se encontraban en el aula Pablo VI, seguirían el acto por las pantallas: «Allí —añadió— están más cómodos»; e invitó a saludarlos y todos en la plaza respondieron con un aplauso. Es un detalle sencillo, pero muestra la misericordia y la ternura de la Iglesia hacia los más necesitados.

El Santo Padre, que no cesa de proclamar la misericordia, en otra ocasión urgía: «Dejémonos renovar por la misericordia de Dios, dejémonos amar por Jesús, dejemos que la fuerza de su

amor transforme también nuestras vidas». La misericordia del Padre es desbordante.

María, Madre que lo conserva todo en su corazón, cuida a cada uno de sus hijos. El Papa, al hablar de María como icono de piedad, citó la oración de Dante Alighieri dirigida a nuestra Señora: «En ti misericordia, en ti piedad, [...] en ti se aúna cuanto en la criatura hay de bondad» (XXXIII, 19-21).

Acojamos con gozo la invitación de Jesús a participar en la fiesta de la misericordia y de la fraternidad, acerquémonos a María y abramos nuestro corazón para ser misericordiosos como el Padre. Seamos cauce de misericordia.

Lectures missa diària i santoral

6. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.)

[1Re 17,1-6 / Sl 120 / Mt 5,1-12]. Sant Norbert (†1134), bisbe de Magdeburg, fund. premonstratencs (Opraem, 1120). Sant Artemi, l'esposa Càndida i la filla Paulina, mrs.; sant Marcel·lí Champagnat, prev., fund. Gns. maristes (FSM, 1817); sant Bertran d'Aquilea, bisbe. Beat Josep M. Peris (1889-1936, nat a Cincorres, bisbat de Tortosa), mr., rector del Seminari de Barcelona.

7. ■ Dimarts [1Re 17,7-16 / Sl 4 / Mt 5,13-16].

Sant Robert, abat cistercenc; sants Pere, prev., i Vistremond, monjo, mrs. a Sevilla; beata Anna de Sant Bartomeu, vg. carmelitana, de Medina del Campo.

8. ■ Dimecres [1Re 18,20-39 / Sl 15 / Mt 5,17-19].

Sant Guillem, bisbe de York; santa Cal·líope, màrtir; beat Jaume Berthieu, màrtir.

9. ■ Dijous [1Re 18,41-46 / Sl 64 / Mt 5,20-26].

Sant Efreem (306-373), diaca siríac i doctor de l'Església. Sant Marí, ermità; sants Prim i Felicià, mrs.; santa Pelàgia o Pellaia, vg. i mr.; beat Josep Anchieta, prev. jesuïta; beata Anna-Maria Taigi, mare de família.

10. ■ Divendres [1Re 19,9a.11-16 / Sl 26 / Mt 5,27-32].

Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe.

11. ■ Dissabte [Ac 11,21b-26; 13,1-3 / Sl 97 / Mt 5,33-37].

Sant Bernabé, apòstol company de Pau, nat a Xipre, on morí. Santa Maria-Rosa Molas i Vallbé (1815-1876), rel., de Reus, fund. Gnes. Mare de Déu de la Consolació, a Tortosa (CMC, 1858). Sant Lleó III, papa (795-816); santa Adelaida o Alícia, vg. cistercenca.

12. ■ † Diumenge vinent, XI de

durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [2Sa 12,7-10.13 / Sl 31 / Ga 2,16.19-21 / Lc 7,36-8,3 (o bé: 7,36-50)]. St. Joan de Sahagun, prev. agustí; St. Onofre (o Nofre), anacoreta; beata Iolanda (o Violant), rel. Franciscana.

